

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Jana Peroutky a Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně:

L. B.
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Moryskem
sídlem 28. října 1001/3, Praha 1

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. 014039/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2024, č. j. 014039/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáše Moryska, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Sedlčany, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 13. 11. 2023, č. j. OVÚP-21359/23/Vš (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků: zaprvé podle § 178 odst. 1 písm. a) a zadruhé podle § 179 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Prvního přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že na pozemcích parc. č. XA a parc. č. st. XB v katastrálním území X (dále jen „pozemky“) provedla terénní úpravy bez územního rozhodnutí či územního souhlasu anebo bez uzavřené veřejnoprávní smlouvy nebo vydaného regulačního plánu. Z důvodu odtěžení zeminy u sousedního domu č. p. XC, jenž bezprostředně hraničí s pozemky, na kterých byly provedeny terénní úpravy, vyvstala oprávněná obava z narušení založení domu č. p. XC. Druhého přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že neprovedla nařízené nutné zabezpečovací práce. Za první přestupek stavební úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 15 000 Kč a za druhý přestupek pokutu ve výši 50 000 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil tak, že do výroku doplnil u popisu jednotlivých přestupků formu zavinění. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

II. Obsah podání účastníků

4. Žalobkyně v *žalobě* považovala napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí včasným odvoláním dne 5. 12. 2023, které doplnila o zákonné náležitosti podáním ze dne 8. 1. 2024. V odvolání žalobkyně namítala nezákonný způsob obstarání důkazů. Řízení o nařízení nutných zabezpečovaných prací nebylo podle žalobkyně vůbec řádně zahájeno, žalobkyni bylo upřeno právo seznámit se s poklady rozhodnutí, nebyly vůbec naplněny důvody pro nařízení nutných zabezpečovacích prací a rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací je nesplnitelné a neurčité (exekuční řízení bylo pro materiální nevykonatelnost zastaveno). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval především otázkou výše uložených pokut, tedy otázkou, kterou žalobkyně v odvolání nenamítala. Suplatněnými odvolacími námitkami se řádně nevypořádal. Podle žalobkyně je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože žalovaný ponechal odvolací námitky zcela bez povšimnutí. Z judikatury NSS přitom plyne, že je třeba vypořádat každou odvolací námitku a z rozhodnutí musí být zřejmé, jak správní orgán provedené důkazy hodnotil, případně z jakých důvodů účastníky navržené důkazy neprovedl.
5. Dále žalobkyně poukázala na to, že stavební úřad čerpal svá prvotní zjištění vedoucí k zahájení přestupkového řízení z obhlídek na místě. Při nich stavební úřad pořídil fotodokumentaci a učinil o nich zápisy. Tyto důkazy ale neměla žalobkyně za použitelné, jelikož byly obstarány v rozporu se zákonem. Stavební úřad totiž vstoupil na žalobkynin pozemek bez jejího předchozího upozornění. Stavební úřad se sice hájil, že na žalobkynin pozemek vstoupil v režimu § 172 odst. 2 stavebního zákona z důvodu bezprostředního ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat. Ohrožení podle stavebního úřadu souviselo s neprovedenými zabezpečovacími pracemi, stavební úřad však na žalobkynin pozemek

vstoupil i předtím (tedy v rámci prvotního šetření na místě). Zápisy o provedeném státním dozoru se nezmiňují o tom, že mělo docházet k ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat. Je tedy zjevné, že si stavební úřad vymyslel takovou argumentaci až *ex post* v reakci na žalobkyniny námitky. Stavební úřad bez žalobkynina vědomí vstoupil na její pozemky; o vstupu ani jeho důvodech ji však neinformoval. Stavební úřad si navíc § 172 odst. 2 stavebního zákona vykládal nesprávně. Pro jeho aplikaci je nutné kumulativní splnění dvou podmínek. Jednak musí dojít k bezprostřednímu kvalifikovanému ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat. Zároveň musí takové bezprostřední nebezpečí nastat v důsledku přípravy a provádění neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací nebo vyklizení stavby ve veřejném zájmu. V daném případě neexistovalo ani kvalifikované nebezpečí, ani nedošlo k ohrožení života nebo zdraví v důsledku činností podle § 172 odst. 2 stavebního zákona. Stavební úřad tak opakovaně vstupoval na žalobkyniny pozemky nelegálně pouze za účelem shromáždění důkazů. Z judikatury NSS a základních principů správního řízení přitom plyne, že všichni účastníci správního řízení mají právo osobně se dokazování zúčastnit. Stavební úřad měl provést důkaz ohledáním a zajistit, aby měla žalobkyně možnost se takového úkonu zúčastnit. Důkazní prostředky, které jsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, nelze použít.

6. Žalobkyně byla shledána vinnou tím, že provedla terénní úpravy bez povolení. Ne každá terénní úprava ale vyžaduje povolení. Rozhodnutí o změně využití území ani územní souhlas nevyžadují terénní úpravy do 1,5 m výšky nebo hloubky o výměře do 300 m². Stavební úřad přitom nijak neprokázal, že terénní úpravy přesáhly některý z uvedených ukazatelů. Ze zápisů o výkonu stavebního dozoru neplyne, že by oprávněné úřední osoby na místě provedly jakékoli měření nebo jinak hodnotily rozsah terénních úprav. I kdyby tomu tak bylo, důkazy by byly opatřeny nezákonným způsobem. Žalobkyně se bránila tím, že neprovedla terénní úpravy takovým způsobem, jak je jí vytýkán, a to obzvláště v sousedství domu č. p. XC. Žalobkyně tvrdila, že se jednalo o vytěžení a odvoz stavební sutě, která pocházela ze zříceného domu, jenž se na místě původně nacházel. Stavební úřad tuto námitku odmítl s tím, že podle ortofotomap byl pozemek zatravněn. Ortofotomapy ale nebyly součástí spisového materiálu v době, kdy měla žalobkyně možnost seznámit se s jeho obsahem při ústním jednání před stavebním úřadem. Žalobkyně se proto nemohla k důkazu vyjádřit – není jí známo, z jakých konkrétních snímků a z jaké doby stavební úřad vycházel. Jestliže stavební úřad po ústním jednání spisový materiál ještě doplňoval, měl účastníkům opět umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně také při ústním jednání uvedla, že provedení zabezpečovacích prací již řeší s odbornou stavební společností. Následně si stavební úřad takovou skutečnost u odborné společnosti telefonicky ověřil. O tomto telefonátu ale není ve spise žádný záznam. Jestli chtěl stavební úřad zjišťovat nějaké informace od třetích osob, měl je vyslechnout jako svědky.
7. Dále je podle žalobkyně pro posouzení věci podstatné rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích pracích, jelikož je podkladem pro rozhodnutí o druhém přestupku. Rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích pracích bylo obsahově zcela vadné. K tomu žalobkyně poukázala na usnesení, kterým Obvodní soud pro Prahu 6 (dále jen „obvodní soud“) zastavil exekuci proti žalobkyni jako povinné z důvodu materiální nevykonatelnosti rozhodnutí. Žalobkyni proto nelze vyčítat, že nesplnila stanovenou povinnost, byla-li taková povinnost formulována natolik neurčitě, že došlo k zastavení exekuce na nepeněžitě plnění. Obvodní soud také přisvědčil žalobkynině námitce, že v řízení vůbec nebylo zjišťováno, zda byla statika sousedního domu skutečně narušena. Případné narušení statiky žalobkyně vyvrátila statickým posudkem doloženým v odvolacím

řízení. Navíc, z § 135 odst. 2 stavebního zákona plyne, že nařídít nutné zabezpečovací práce je možné, pokud je ohrožujícím elementem stavba. Tato podmínka ale nebyla splněna, neboť v projednávané věci měly údajné ohrožení způsobovat terénní úpravy, nikoliv stavba. Podle § 135 odst. 4 stavebního zákona má v případě nařízení nutných zabezpečovacích prací stavební úřad postupovat tak, že nejprve provede kontrolní prohlídku stavby, na kterou přizve účastníky řízení. To ale neučinil. Stavební úřad ani nikdy nevydal oznámení o zahájení řízení podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Stavební úřad též nezkoumal, jestli terénní úpravy ohrožují životy nebo zdraví osob či zvířat. Takové posouzení nelze učinit „od stolu“, jedná se o odbornou otázku. Statika domu č. p. XC ohrožena nebyla. Statik rovněž potvrdil, že vytěžená zemina byla ve skutečnosti stavební sutí po zříceném rodinném domu, což stavební úřad popíral.

8. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* poznamenal, že rozsah provedených terénních úprav byl uveden ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Jednalo o terénní úpravy vyžadující předchozí projednání se stavebním úřadem. Souhrnné označení „stavba“ je běžně užíváno i pro terénní úpravy. Žalobkyně podala odvolání prostřednictvím svého zástupce; ve lhůtě, kterou si zástupce sám stanovil, ale nebylo odůvodněno. Z tohoto důvodu žalovaný přezkoumal v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu. Proto se věnoval i výškám pokut uložených stavebním úřadem. Přezkoumáváno však bylo pouze prvostupňové rozhodnutí, nikoli rozhodnutí (nebo jemu předcházející řízení) týkající se nařízení nutných zabezpečovacích prací. Protože nezbytnou součástí výroku rozhodnutí je též rozhodnutí o zavinění, které v prvostupňovém rozhodnutí nebylo uvedeno, přistoupil žalovaný ke změně napadeného rozhodnutí. Žalovaný také upozornil na to, že stavební dozor nemusí být vykonáván pouze tak, že je vstupováno na žalobkyniny pozemky. Terénní úpravy lze zjistit i ze sousedních pozemků. Žalobkyni bylo nařízeno, aby zabezpečila narušený svah v bezprostřední blízkosti domu č. p. XC, aby nedošlo k narušení statiky domu. Žalobkyně se proti rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích pracích neodvolala. Žalovaný se proto nevyjadřoval k námitkám, které se týkaly rozhodnutí, jež nebylo přezkoumáváno v odvolacím řízení.

III. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu a rozhodnutí správních orgánů

9. Dne 22. 9. 2023 obdržel stavební úřad podnět ze dne 20. 9. 2023 k přezkoumání stavebních prací v „č. *Třebnice 8 z důvodu podhrabání základů domu a ohrožení statiky domu*.“ Podle zápisu ze dne 22. 9. 2023 stavební úřad při výkonu stavebního dozoru zjistil, že na pozemcích byly prováděny terénní úpravy, které v určitých místech dosahují hloubky přibližně 1,5 až 2 metrů. Odtěžením zeminy u obvodového zdiva sousedícího rodinného domu č. p. XC vyvstala oprávněná obava z narušení dosavadního způsobu založení rodinného domu, neboť u něj došlo k podstatným změnám základových poměrů. Zjištěný závadný stav mohl výrazně ovlivnit statiku rodinného domu č. p. XC. Další zemní práce byly prováděny na pozemcích parc. č. XD, XE a st. XB v katastrálním území X. Jednalo se o stržení ornice o mocnosti do přibližně 20 cm podél obvodové stěny rodinného domu č. p. XF. Stavební úřad pořídil z provedeného stavebního dozoru fotodokumentaci. Z ní je patrné částečné odstranění travního porostu ve dvoře usedlosti a hlubší terénní úpravy mimo jiné u obvodové stěny rodinného domu.
10. Dne 22. 9. 2023 stavební úřad vyzval žalobkyni, aby zastavila veškeré stavební práce.
11. Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2023, č. j. OVÚP-19927/2023/Hla, stavební úřad podle § 135 odst. 2, 4 a 5 stavebního zákona nařídil žalobkyni nutné zabezpečovací práce „*spočívající*

v zabezpečení narušeného svahu v bezprostřední blízkosti rodinného domu čp. XC na pozemku parc.č. st. XG, tak aby nedošlo k narušení statiky předmětného rodinného domu.“ Podle stanovených podmínek pro nařízené nutné zabezpečovací práce měla žalobkyně zajistit odbagrovaný svah podél rodinného domu č. p. XC tak, aby nedošlo k narušení statiky tohoto domu. Nutné zabezpečovací práce měla provést nejpozději do sedmi dnů od doručení rozhodnutí. Práce měly být provedeny právnickou osobou oprávněnou k provádění nutných zabezpečovacích prací. Nařízenými zabezpečovacími pracemi měla být stavba zabezpečena tak, aby bylo zamezeno možnému sesutí odtěženého svahu, případně narušení statiky rodinného domu č. p. XC. Provedenými terénními úpravami totiž došlo k odtěžení zeminy v bezprostřední blízkosti rodinného domu a vyvstala oprávněná obava z narušení dosavadního způsobu založení rodinného domu č. p. XC, neboť se podstatně změnilo jeho základové poměry.

12. Dne 13. 10. 2023 stavební úřad provedl kontrolu provádění nařízených nutných zabezpečovacích prací. Zjistil, že zabezpečovací práce nebyly započaty. Z kontroly pořídil fotodokumentaci.
13. Oznámením o zahájení přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 10. 2023 stavební úřad podle § 78 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, zahájil s žalobkyní dne 20. 10. 2023 řízení o přestupcích podle § 178 odst. 1 písm. a) a podle § 179 odst. 1 písm. f) stavebního zákona. Současně na den 6. 11. 2023 nařídil ústní jednání.
14. Dne 2. 11. 2023 stavební úřad provedl další kontrolu provádění nařízených nutných zabezpečovacích prací. Zjistil, že zabezpečovací práce nebyly započaty. Z kontroly pořídil fotodokumentaci.
15. Dne 6. 11. 2023 žalobkyně při ústním jednání uvedla, že neprováděla terénní práce, ale odvážela stavební suť ze zbořeného domu, která byla nahrnuta do mocnosti přibližně 2 m, proto došlo jejím vybagrováním ke značnému snížení terénu. Žalobkyně nicméně uznala, že při následném srovnání terénu došlo k provedení dalších terénních úprav, které v některých místech přesáhly zákonnou hranici 1,5 m. Odstraněním stavební suti však nedošlo k narušení dosavadního založení rodinného domu č. p. XC a nosná stěna zůstala na místě. Žalobkyně také sdělila, že ihned poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací, kontaktovala specializovanou společnost, s níž projednávala termín a podmínky provedení zabezpečovacích prací. Uloženou povinnost však nebylo možné splnit v sedmidenní lhůtě. Předpokládaný termín provedení zabezpečovacích prací byl stanoven na polovinu prosince 2023 v závislosti na počasí. Podle žalobkyně stavební úřad nepostupoval procesně správně, jestliže minimálně ve dnech 13. 10. 2023 a 2. 11. 2023 prováděl dozorové úkony, aniž by o nich žalobkyni řádně vyrozuměl. Z procesního hlediska se jednalo o ohledání věci. Proto jsou zápisy stavebního úřadu a fotodokumentace nepoužitelné.
16. V prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad shrnul dosavadní průběh řízení. Podle stavebního úřadu žalobkyně jednoznačně prováděla terénní úpravy, které vyžadovaly rozhodnutí o změně využití území, neboť byly v některých místech provedeny v mocnosti větší než 1,5 m, což ostatně žalobkyně sama potvrdila. Stavební úřad nesouhlasil se žalobkyní, že v blízkosti domu č. p. XC nedošlo k terénním úpravám, ale k odvozu nahrnuté stavební suti ze zbořeného domu. Z ortofotomapy z katastru nemovitostí stavební úřad zjistil, že stavba (zbořený dům, o kterém hovořila žalobkyně) byla v části sousedící

s domem č. p. XC odstraněna (odbourána) již v dřívější době; její odstranění stavební úřad rovněž nepovolil. Z ortofotomapy bylo zřejmé, že na místě chybějící části stavby byl pozemek zarostlý trávou. Ani odvozem pouhé sutě ze zbourané části stavby by nemohl vzniknout tak hluboký zářez do terénu směrem k domu č. p. XC. Sedmidenní lhůta k provedení nutných zabezpečovacích prací byla stanovena, protože odbagrování základů rodinného domu č. p. XC bezprostředně ohrozilo bezpečnost, život a zdraví osob žijících v tomto domě. Žalobkynino konstatování, že kontaktovala stavební společnost, která by provedla zabezpečovací práce až v polovině prosince 2023 (pokud by bylo vhodné počasí) měl stavební úřad za liknavý přístup k řešení tak závažné věci. Žalobkyně nepředložila ani žádné konkrétní podklady, z nichž by plynul obsah jednání se stavební společností (projekt, termín zahájení prací apod.). Stavební úřad nesouhlasil se žalobkyní, že k narušení založení domu č. p. XC nedošlo, jelikož nosná zeď byla stále na místě. Pokud jde o výtku k procesním pochybením, stavební úřad využil § 172 odst. 2 stavebního zákona. Žalobkyně byla o využití § 172 odst. 2 stavebního zákona bez zbytečného odkladu informována při projednání přestupků dne 6. 11. 2023. Pro úplnost stavební úřad dodal, že veškerá dokumentace byla pořízena pouze z veřejně přístupných pozemků, bez překročení oplocení či ohraničení pozemků bránících vstupu. Stavební úřad zkoumal žalobkynino zavinění, nebezpečnost obou přestupků a další okolnosti případu. Při stanovování výše pokut stavební úřad přihlédl k tomu, že u provádění nepovolených terénních prací se jednalo o žalobkynin první přestupek na úseku stavebního řádu. U přestupku neprovedení nařízených nutných zabezpečovacích prací stavební úřad při ukládání pokuty zohlednil, že spácháním je vážně ohrožován život, zdraví a bezpečnost osob.

17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 5. 12. 2023 blanketní odvolání a přislíbila jej do deseti dnů doplnit. Dne 18. 12. 2023 stavební úřad žalobkynino odvolání předal žalovanému. Nejpozději dne 15. 1. 2024 bylo stavebnímu úřadu doručeno doplnění odvolání (ve spise není založena doručenko z datové schránky žalobkynina zástupce, ale jen podací razítko stavebního úřadu).
18. Napadeným rozhodnutím (vydaným dne 13. 2. 2024) žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do výroku doplnil, že se žalobkyně dopustila přestupků úmyslně a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
19. Žalovaný shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Podrobně se zabýval především okolnostmi, za nichž bylo podáno odvolání a žalobkynino doplnění odvolání. Žalobkynino blanketní odvolání bylo dodáno do datové schránky stavebního úřadu poslední den lhůty (dne 5. 12. 2023) ve 23:14:22 hodin. V něm si žalobkyně sama stanovila lhůtu k jejímu doplnění (10 dnů), jež uplynula dne 15. 12. 2023. Jelikož žalobkynin zástupce má právnické vzdělání a sám nedodržel lhůtu, kterou si stanovil k doplnění odvolání, nepokládal žalovaný za nutné, aby věc byla vrácena stavebnímu úřadu k doplnění. Žalobkynin zástupce měl totiž podle žalovaného přiměřený čas k doplnění odvolání. Navíc je odvolací správní orgán podle § 89 odst. 2 správního řádu povinen přezkoumat prvostupňové rozhodnutí ve všech výrocích. Avšak pokud žalobkyně podala jen blanketní odvolání bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, žalovaný se podle § 89 odst. 2 správního řádu zabýval jen souladem prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Věcnou správnost nepřezkoumával, protože tak správní orgán činí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalovaný uvedl, že ho sice dne 16. 1. 2024 stavební úřad vyrozuměl, že žalobkyně své odvolání doplnila (stavebnímu úřadu bylo zasláno dne 8. 1. 2024), ale učinila tak až po lhůtě, kterou si sama stanovila. S přihlédnutím k povinnosti žalovaného

přezkoumat prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu, zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení a obsahu spisového materiálu dospěl žalovaný k závěru, že k doplnění odvolání nebude přihlížet, jelikož není nezbytné řízení dále prodlužovat.

20. Podle žalovaného ze zápisů o státním dozoru a z fotodokumentace vyplývá, že žalobkyně provedla rozsáhlé terénní úpravy, kterými byl změněn vzhled, využití i odtokové poměry území a jež vyžadovaly projednání stavebního úřadu. Z fotodokumentace také vyplynulo, že základy rodinného domu č. p. XC byly odhaleny, nebylo proto namístě situaci podceňovat. Jednání se stavební společností žalobkyně nijak nedoložila. Stavební úřad zhodnotil žalobkynino zavinění, nepromítl jej však do výroku prvostupňového rozhodnutí. Toto pochybení stavebního úřadu napravil žalovaný změnou prvostupňového rozhodnutí. Nadto pro odpovědnost za přestupek postačovalo i zavinění nedbalostní. K žalobkynině námitce uplatněné při ústním jednání, že stavební úřad prováděl dozorové úkony, aniž by o nich žalobkyni uvedomil, se žalovaný ztotožnil s argumentací stavebního úřadu. Společenskou nebezpečnost přestupků žalovaný spatřoval již v nerespektování daných právních předpisů. Žalovaný se podrobněji vyjádřil k uloženým pokutám. S ohledem na maximální hranice možných pokut se mu nejevily jako nepřiměřené nebo neobvyklé. Vzhledem k současným cenovým a výdělkovým poměrům je neměl ani za likvidační.

IV. Posouzení věci soudem

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s bez jednání. Dokazování soud neprováděl.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Žalobkyně měla za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami. To žalovaný vlastně ani nepopíral, neboť žalobkyně podle něho včas nedoplnila odvolání bez odvolacích důvodů. Odvolací námitky proto žalobkyně podle žalované uplatnila opožděně.
23. V této věci je stěžejní, že prvostupňovým a napadeným rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou za spáchání dvou přestupků podle stavebního zákona. Nejednalo se tedy např. o řízení o žádosti podle § 44 správního řádu, ale ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. o řízení o „trestním obvinění“, na něhož se vztahuje zákon o odpovědnosti za přestupky (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, či rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS).
24. V rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, NSS vysvětlil, že osoba obviněná z přestupku je oprávněna se ke vznesenému obvinění vyjadřovat a předkládat správním orgánům důkazy ve svůj prospěch po celou dobu řízení o přestupku. To plyne z judikatury NSS k nyní již zrušenému zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Tyto závěry neztratily na aktuálnosti ani za účinnosti (nového) zákona o odpovědnosti

za přestupky, jelikož plynou přímo z jeho § 97 odst. 1 věty první. Ostatně, i podle § 36 odst. 1 ve spojení s § 39 odst. 1 správního řádu má sice správní orgán možnost usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy, pokud však této možnosti nevyužije, je povinen přihlížet ke všem podáním, jež se dostanou do jeho dispozice do vydání rozhodnutí. Stejně tak platí, že správní orgány sice nejsou ve smyslu § 52 správního řádu důkazními návrhy vázány a provedou důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci. Nicméně jestliže některý z důkazů, které osoba obviněná z přestupku navrhne, neprovedou, pak je jejich povinností (plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu) v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, jak se s těmito návrhy vypořádaly, resp. pokud některý z navržených důkazů neprovedly, uvést, proč se tak stalo. Judikatura správních soudů rovněž konstantně dovozuje, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, jestliže se správní orgán nevypořádal s některými z odvolacích námitek a důkazních návrhů účastníka správního řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).

25. Též NSS v obdobné věci uzavřel, že „[d]oplnění odvolání bylo současně podáno jak správnímu orgánu I. stupně, tak i žalovanému, a to před vydáním rozhodnutí žalovaného. Skutečnost, že doplnění odvolání se dostalo do dispozice oprávněné úřední osoby až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (jak tvrdí žalovaný), nemůže jít podle přesvědčení soudu k tíži stěžovatele do té míry, že (být posléze) uplatněné odvolací důvody zůstanou v rozhodnutí o odvolání nevypořádány. Je tak třeba vycházet z toho, že žalovaný měl v době svého rozhodnutí dne 27. 4. 2016 v dispozici doplnění stěžovatelova odvolání. Protože na námitky stěžovatele uplatněné v doplnění odvolání žalovaný nereagoval a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se nijak nevypořádal s předloženými či navrženými důkazy, zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou měl krajský soud toto rozhodnutí postupem podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s. ř. s. zrušit.“ (rozsudek ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-49).
26. Žalobkyně podala dne 5. 12. 2023 včasné odvolání, přičemž využila svého práva podle § 97 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky a nejpozději (přesný údaj nelze podle předloženého správního spisu určit, protože v něm není založena doručka) dne 15. 1. 2024 své odvolání doplnila a současně navrhla provedení důkazů. Doplnění odvolání bylo sice podáno stavebnímu úřadu jakožto orgánu I. stupně, nicméně do dispozice žalovaného se dostalo dne 16. 1. 2024 (viz str. 3 napadeného rozhodnutí), tedy necelý měsíc před vydáním napadeného rozhodnutí dne 13. 2. 2024. Žalobkyninými argumenty se však žalovaný zjevně nezabýval, což ani nezastírá. Má za to, že k tomu nebyl povinen. Jak však soud uvedl v předchozích bodech, nemá pravdu a bylo jeho povinností se doplněním odvoláním pečlivě zabývat a vypořádat všechny námitky v něm uvedené.
27. Tato vada by nemusela mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud by doplnění odvolání neobsahovalo žádnou novou, resp. dříve neuplatněnou argumentaci, k níž se již vyjádřil alespoň stavební úřad. V posuzované věci je však podstatné, že žalobkyně v doplnění odvolání předložila komplexní argumentaci (nad rámec té uplatněné při ústním jednání) včetně důkazních návrhů. V doplnění odvolání žalobkyně uplatnila obdobné námitky jako v žalobě. Měla za to, že pořízená fotodokumentace je nepoužitelná, neboť stavební úřad vstoupil na žalobkynin pozemek a konal na něm úkony bez jejího předchozího upozornění a vědomí. Tvrzení stavebního úřadu, že všechnu fotodokumentaci pořídil z veřejných pozemků, je nepravdivé. Všechny fotografie pochází z žalobkyniných pozemků. Oprávněné úřední osoby poprvé vstoupily na žalobkynin pozemek dne 23. 9. 2023, o čemž stavební úřad žalobkyni nijak nevyrozuměl. Ústní jednání proběhlo dne 6. 11. 2023, žalobkyně se tak o vstupování na svůj pozemek dozvěděla až za měsíc a půl,

nikoliv „bez zbytečného odkladu“. Žalobkyně dále argumentovala nesprávnou interpretací a aplikací § 172 odst. 2 stavebního zákona obdobně jako v žalobě. Měla za to, že stavební úřad oprávnění ke vstupu na její pozemky zneužil. Jelikož provedené důkazy nelze použít, nelze dojít k závěru, že se žalobkyně přestupků dopustila. Stavební úřad nijak neprokázal, že terénní úpravy dosáhly takového rozsahu, který vyžadoval posouzení stavebního úřadu. Stavební úřad nijak neměřil hloubku terénních úprav. Nezabýval se ani tím, zda terénní úpravy skutečně zadala nebo prováděla žalobkyně. Stejně jako v žalobě žalobkyně upozornila na vady v dokazování týkající se ortofotomap a zjišťování informací u specializované stavební společnosti, kterou žalobkyně pro provedení zabezpečovacích prací oslovila. Žalobkyně dále upozornila na vady rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací – řízení, ve kterém bylo vydáno, nebylo procesně správně zahájeno, nebyla provedena kontrolní prohlídka a výrok rozhodnutí je nejasný. Proto žalobkyně podala podnět k provedení přezkumného řízení, který navrhla k důkazu. Ze znaleckého posudku ze dne 9. 1. 2024, který žalobkyně navrhla k důkazu, se podle žalobkyně podává, že statika rodinného domu č. p. XC narušena nebyla a odtěžená zemina byla ve skutečnosti stavební sutí ze zříceného domu. Stavební úřad ani neposoudil materiální stránku přestupků. Stavební úřad pouze obecně konstatoval, že zkoumal společenskou škodlivost a další okolnosti, aniž by rozvedl, co „dalšími okolnostmi“ mínil. Stavební úřad se ani blíže nezabýval formou a mírou zavinění obou přestupků. Žalobkyně namítla také nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty.

28. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vyjádřil jen k žalobkyniným námitkám uplatněným při ústním jednání, k nimž se v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil již stavební úřad. K námitce, že k narušení základů rodinného domu č. p. XC nedošlo, žalovaný poukázal na fotodokumentaci, z níž má vyplývat, že základy domu byly odhaleny. Z fotodokumentace mohl stavební úřad vycházet, protože podmínky § 172 odst. 2 stavebního zákona byly splněny, žalobkyně o tom byla bezprostředně informována a další dokumentace byla pořízena z veřejně přístupných pozemků. K tomu, že žalobkyně kontaktovala stavební společnost, aby provedla nutné zabezpečovací práce, nepředložila žalobkyně žádný důkaz. *Konkrétními námitkami* vznesenými v doplnění odvolání (zneužití vstupu na žalobkyniny pozemky, prodlévání s vyrozuměním o vstupu, vady v řízení o nařízení nutných zabezpečovacích prací, nedostatečné zjištění skutkového stavu stran hloubky terénních úprav atd.) se tak žalovaný *nijak nezabýval*.
29. Zcela bez reakce žalovaného zůstaly i žalobkyniny důkazní návrhy. Žalobkyně totiž k prokázání např. toho, že statika stavby nebyla porušena, navrhl provést statický posudek Ing. Jaroslava Cikána, CSc., ze dne 9. 1. 2024, č. 1/2024, a podnět k přezkumu rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovaných pracích. Tyto důkazy nejsou součástí správního spisu, soudu proto není zřejmé, zda žalobkyně doplnění odvolání zaslala stavebnímu úřadu bez příloh (ve správním spise chybí též doručenka, z níž by bylo možné tuto skutečnost ověřit), či stavební úřad tyto podklady opomněl do spisu založit (a tedy i zaslat žalovanému). To však není pro závěry soudu rozhodující. I kdyby žalobkyně k doplnění odvolání důkazy nepřiložila, byl stavební úřad či později žalovaný povinen žalobkyni vyzvat k jejich dodání. Postačí totiž, že žalobkyně tyto důkazy označila (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 20/2013-64). Bez výzvy mohl žalovaný postupovat jen tehdy, pokud by žalobkyně tyto důkazy navrhovala k tvrzením, která by již měl žalovaný za prokázaná, či by byla pro žalovaného irelevantní. To se ovšem nestalo.

30. Není rozhodující, že žalobkyně v odvolání sama avizovala, že odvolání doplní o zákonné náležitosti ve lhůtě 10 dnů, což nedodržela. Podle § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a *v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo*. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
31. Nemá-li tedy odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 82 odst. 2 správního řádu, včetně odvolacích důvodů, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Teprve pokud by ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu vady nebyly odstraněny, může správní orgán rozhodnout o odvolání i bez znalosti jeho důvodů či konkrétních námitek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 7 As 40/2018-33, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 As 271/2014-43, ze dne 19. 12. 2016, č. j. 7 As 157/2016-28, nebo ze dne 4. 11. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67). Pokud pak správní orgán nepostupuje podle výše citované judikatury a neučiní kroky pro odstranění vad odvolání podle § 37 odst. 3 správního řádu, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (též rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3 As 142/2014-34). „*Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelem namítané skutečnosti, a sice, že (i) žalobkyně ve svém odvolání sama uvedla, že ho odůvodní ve lhůtě 10 dnů a že (ii) byla zastoupena advokátem.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 61/2009-63).
32. Jelikož žalovaný nenabídl žádné skutečné odpovědi na odvolací námítky a sporné otázky, které z nich plynou, a nevypořádal s důkazními návrhy, *nemůže na ně soud odpovídat jako první* (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 10. 2023, č. j. 10 Afs 15/2022-54, a ze dne 28. 3. 2024, č. j. 8 As 286/2022-40). „*Nedostatek rozhodnutí nemůže zhojit ani následné vyjádření žalovaného k žalobě, v němž na námítky stěžovatele obsažené v doplnění odvolání již reagoval. Rovněž tak tento nedostatek nemůže zhojit ani krajský soud tím, že tyto námítky vypořádá sám v odůvodnění rozsudku.*“ (rozsudek NSS č. j. 7 As 264/2017-49). Soud tak dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
33. V dalším řízení se tedy žalovaný musí zabývat všemi argumenty, jež do řízení vnesla žalobkyně v doplnění odvolání (a též případně v průběhu řízení před soudem). Již v řízení před stavebním úřadem se správní orgány zabývaly použitelností důkazů (zápisy o výkonu státního dozoru a fotodokumentaci), z nichž stavební úřad při posuzování přestupku vycházel. Soud k tomu proto uvádí následující: Žalobkyně rozporovala použitelnost fotodokumentace, která byla podle ní pořízena z jejího pozemku, na nějž stavební úřad vstoupil bez jejího vědomí a upozornění. K tomu stavební úřad uvedl, že veškerou fotodokumentaci pořídil z veřejně přístupných pozemků. Stavební úřad měl navíc za to, že mimo jiné byly splněny podmínky § 172 odst. 2 stavebního zákona, za nichž může úřední osoba vstoupit na pozemek i bez vědomí vlastníka. Fotodokumentace ze dnů 22. 9. 2023, 13. 10. 2023 a 2. 11. 2023 znázorňuje poměrně rozlehlou plochu pokrytou zeminou, která nese známky pojezdu těžké techniky (jsou patrné stopy po pneumatikách). Soud sice nevylučuje, že vzhledem ke konkrétním poměrům v lokalitě (přístupnost míst s terénními úpravami) nemohla být fotodokumentace pořízena bez přístupu na žalobkyniny pozemky.

Pokud však žalobkyně zpochybňuje některé důkazy, musí tak činit dostatečně konkrétním způsobem (konkrétními tvrzeními a důkazy – např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. 1 As 45/2013-37). Žalobkyně označila tvrzení stavebního úřadu, že fotodokumentaci pořídil toliko z veřejných pozemků, za „zcela jednoznačně nepravdivé“, což nepředstavuje konkrétní zpochybnění důkazu. Bude tedy úkolem žalovaného, aby podrobně posoudil použitelnost obstaraných důkazů, a to zejména v reakci na to, zda mu žalobkyně poskytne, třebaže dodatečně, dostatečně konkrétní tvrzení, případně důkazy. V závislosti na tom, k jakému závěru ohledně místa obstarání důkazů dospěje, eventuálně posoudí, zda byly naplněny podmínky pro vstup úřední osoby na pozemek vlastníka i bez jeho vědomí podle § 172 odst. 2 stavebního zákona.

34. V návaznosti na právé uvedené soud doplňuje, že se zcela neztotožňuje s žalobkyninou analýzou podmínek § 172 odst. 2 stavebního zákona, za nichž může úřední osoba vstoupit na pozemek i bez vědomí vlastníka. V rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 370/2018-38, č. 3886/2019 Sb. NSS, NSS vysvětlil, že podmínku „bezprostředního nebezpečí“ nelze vykládat jen ve smyslu nastoupení škodlivých následků v případě okamžitého nezjednání nápravy (v rámci hodin). Dále NSS v rozsudku č. j. 1 As 370/2018-38 vysvětlil, že jazyková formulace § 172 odst. 2 stavebního zákona [„*ohrožení (...), které nastalo v souvislosti s*“] navozuje dojem, že první podmínka (tedy bezprostřední ohrožení života nebo zdraví osob či zvířat) musí nastat pouze *v důsledku* přípravy nebo provádění neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací nebo vyklizení stavby ve veřejném zájmu. Takový výklad by byl podle NSS ale v rozporu se systematickým a teleologickým výkladem. Podmínku v § 172 odst. 2 stavebního zákona je nutné vyložit tak, že vstup na cizí pozemek nebo do cizí stavby je nezbytný především *za účelem* přípravy nebo provádění neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací nebo vyklizení stavby ve veřejném zájmu.
35. Žalobkyně též namítala, že stavební úřad prováděl v místě terénních úprav důkaz ohledáním, přičemž žalobkyni neumožnil, aby se takového dokazování účastnila. Stavební úřad provedl první kontrolní prohlídku (dne 22. 9. 2023) ještě před zahájením přestupkového řízení (dne 20. 10. 2023). Další kontrolní prohlídky (ve dnech 13. 10. 2023 a 2. 11. 2023) proběhly již v rámci zahájeného přestupkového řízení. V projednávané věci je však namístě uvažovat o tom, zda kontrolní prohlídky neplnily jen funkci obstarávání důkazních prostředků. K pořízené fotodokumentaci a zápisům z prohlídek se pak žalobkyně mohla vyjádřit při ústním jednání konaném dne 6. 11. 2023, kterého se zúčastnila. Jinak tomu bylo v případě důkazu ortofotomapami. Stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zmínil důkaz ortofotomapami, s nimiž žalobkyně neměla možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit. Soud souhlasí s tím, že s tímto podkladem měla být žalobkyně podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámena. Takový postup je přitom nezbytný za účelem zachování práv účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu. Důkaz, s nímž *de facto* neměl kromě stavebního úřadu nikdo jiný možnost se seznámit, proto nemůže sloužit jako podklad pro rozhodnutí. Jedná se však o vadu, kterou v odvolacím řízení může žalovaný napravit.
36. Co se týče přestupku neprovedení nařízených nutných zabezpečovacích prací, podle žalobkyně statika stavby vůbec nebyla ohrožena a rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovaných prací je chybné. K tomu se žalovaný nijak nevyjádřil (kromě konstatování, že je tato argumentace bezpředmětná). Odpověď na tuto otázku – v souladu s výše uvedeným – proto nemůže poprvé učinit soud. Bude na žalovaném, aby na ni odpověděl a vyhodnotil, zda je namístě provést žalobkyní navrhované důkazy. V této

souvislosti je třeba vypořádat též námitky týkající se obsahové vady rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací (rozhodnutím obvodního soudu byla zastavena exekuce z důvodu, že rozhodnutí o nařízení nutných zabezpečovacích prací bylo materiálně nevykonatelné). Žalobkyně také namítala, že podle statického posudku neprováděla terénní práce, ale odvážela stavební suť po zříceném domu. Rovněž s touto námitkou (zjištění ze znaleckého posudku) se žalovaný nevypořádal.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Soud dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný musí v souladu s výše uvedeným pečlivě, podrobně a přezkoumatelně vypořádat se všemi žalobkyninými odvolacími námitkami. Také zohlední všechny skutečnosti a důkazní návrhy uplatněné až do vydání rozhodnutí. Podle závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, též neopomene přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*), protože od 1. 7. 2024 nabyl (v části rozhodné pro tuto věc) účinnosti zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon. Jelikož se jedná o vadu, již způsobil žalovaný, nebylo namístě zrušit i prvostupňové rozhodnutí. Řádně vypořádat žalobkyniny odvolací námitky je povinností žalovaného.
38. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a odměnou za zastupování advokátem za dva úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) činí 3 100 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 600 Kč. Advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty (jak plyne z výpisu ARES – Administrativní registr ekonomických subjektů). Náleží mu tedy náhrada daně z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. října 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu